

Верослав Стефановић

...
Распадаш се тако горко
незахвалана певањем правиш буру у дупљи
ту преспаваши
око подне излазиш
и весело жубориш
у своју земљану колевку
од копите направљену
и ту постајеш појилиште пчела.
За своју љубав узимаши славуја
своје груди му дајеш
и престајеш да будеш смрт
у сузу се претвараши и у цвет улазиш.
У тренутку када падаше јутро
и кад је сунце раћало своју децу
ти устајеш
нуна живота и смрти
и осећаш свој ветар
што те враћа иза брда.

...
Зар не могу да нађем место
међ коренима
Па да и ја пустим своју песму да цвета
и да раћа отров
Нек пчеле умиру
и нек цвет са Моравом изгори
а звоно да огласи моју смрт.

Међу крстовима нема места
за моје око и руке
што кишу дозиваше
и људе претвараше у кандила
Зар не могу да нађем место
међ гробовима
да црве нахраним и тебе доведем
да на оку ти кутина цвета.